

finde, at noget Saadant bør paalægges dem, vil jeg naturligvis meget gjerne have det, det kan kun bevirke, at Apparatet bliver bedre og fuldstændigere, og det vil jeg selvfølgelig ikke have Noget imod. Naar der her i dette Lovforslag tales om, at der ved ethvert saadant Sygehus skal være ansat i det Mindste en lønnet uddannet Sygepleierstue, skal jeg først bemærke, at naar der i de tidligere Love, s. Ex. i Karantæneloven ikke tales om uddannede Sygepleierstuer, er det nærmest, fordi Sygepleierstueinstitutionen ikke eksisterede den Gang eller i det Mindste den Gang var i den Grad i sin Barndom, at der slet ikke kunde være Tale om i noget større Omfang at paaregne uddannede Sygepleierstuer. Men nu er jo denne Sag kommen i Gang, og har allerede gaaet i flere Aar, og der er vistnok næppe nogen Tvivl om, at denne Udvikling vil vedblive at fortsættes; der bliver jo ogsaa hvedt ikke ubetydelige Tilflugt fra Staten til Uddannelse af Sygepleierstuer. Derfor tror man, at man nu vil kunne paaregne, hvad man ikke kunde for nogle Aar tilbage, nemlig at der dels allerede er og dels i Løbet af nogen Tid vil komme rundt om i Landet et stort Antal af uddannede Sygepleierstuer, og dette er jo naturligvis noget ganske Andet og meget bedre end den Slags Sygepleierstuer, som den ærede 3die Landsthingsmand for 5te Kreds (Ørenbøll) omtalte, nemlig aldeles uddannede, det vil sige, en hvilken som helst Mand- eller Kvindeperson, som vil sige: Seg er parat til at møde som Sygepleier, naar man har Brug for mig. Det er jo vistnok Noget, som alle Sagkyndige erkjende, at der er en meget stor Forskjel derpaa, og der lægges nu stor Vægt paa, at Sygepleierstuerne ere uddannede, have et vist Kendskab til Sygepleien i Almindelighed fremfor at faae en med Sygepleien ganske ubekjendt Person. Derfor er det en Fordring, som der lægges en vis Vægt paa, og som man ogsaa har antaget vilde være udførlig under de nuværende Forhold, at det skal være uddannede Sygepleierstuer, der skulle ansættes ved faste Sygehuse. Man er ogsaa gaaet ud fra, at Udgifterne herved ikke kunne være saa overordentlig betydelige; thi det er jo indlysende og ligger jo ogsaa i de Ord, som Lovforslaget bruger, at naar der ikke er en Epidemii paa Stedet, er Sygepleierstuen berettiget til at søge Erhverv ligesom enhver anden Sygepleierstue hele Landet over, og der er mange Steder udenfor Kjøbstæderne, hvor der allerede nu er Sygepleierstuer, saaledes at det vistnok ikke kan anses for afgjort, at en Sygepleierstue kun kunde leve eller finde Erhverv i en Kjøbstad. Naar man gaar ud fra, hvad jeg har for-

udsat hele Tiden, at disse Epidemisygehuse blive lagte enten i Kjøbstæderne eller i alt Fald i de mere befolkede og mere frekventerede Egne af Landet, saa synes jeg ogsaa, at det ganske naturligt kan forudsættes, at der der vil kunne findes nogenlunde Subsistens for en Sygepleierstue.

Der blev gjort et Spørgsmaal, hvis Besvarelse jeg imidlertid ikke kan anse for tvivlsom — jeg betragter det i det Mindste ikke saaledes — nemlig om, naar en Kjøbstad, saaledes som det allerede nu er Tilfældet i enkelte større Kjøbstæder, har indrettet et Epidemihospital, den saa dermed kunde siges at have tilfredsstillet sin Pligt, saaledes at der ikke kunde forlanges videre af den efter Lovens § 22. Dertil mener jeg, at man maa svare: Ja naturligvis; den Bestemmelse, der siger, at „enhver Kjøbstad eller Handelsplads er berettiget til selv at afholde de dertil medgaaende Udgifter at bestemme, at der for Kjøbstaden eller Handelspladsen skal tilveiebringes et særligt Sygehus og deltager i saa Fald ikke i de til Sygehuse i Amtsrådskredsen medgaaende Udgifter“, denne Passus mener jeg maa komme til Anvendelse ogsaa paa de Kjøbstæder, der allerede maatte have indrettet et saadant Hospital nu. — Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Omkostningerne, maa jeg naturligvis forudsætte den Bemærkning, at naar man vil have flere Penge, kommer det an paa Finansministeren, om han vil give dem. Det er allerede et Stykke Vei, man er kommen, naar man er kommen dertil, at han vil samtykke i, at Staten deltager halvt i de Udgifter, der omtales i § 23. Om han vil være med til ogsaa at deltage i Udgifterne efter § 22, kan jeg ikke svare paa i dette Dieblit, det vil vel naturligvis væsentlig komme an paa, hvorledes de nærmere Modaliteter blive, og hvilken Udfigt man kan have til disse Udgifters Betydelighed, men det følger af sig selv, at hvis et Forslag i saa Henseende maatte fremkomme, som maatte finde Uvilgelse i Udvalget, skal der blive indledet den fornødne Korrespondance med Finansministeriet om dette Spørgsmaal. Jeg som den, der nærmest har Medicinalinteresserne for Die, kan naturligvis med Hensyn til det økonomiske Spørgsmaal til en vis Grad sige, at det er mig ligegyldigt, hvor Pengene komme fra, naar blot Foranstaltningen vil blive truffen og Midlerne ere til Stede til, at Sundhedsautoriteterne kunne træffe de fornødne Anstalter. Med Hensyn til Spørgsmaalet kan jeg altsaa kun sige, at det maa forbeholdes en nærmere Afgjørelse, men den egentlig reelle Afgjørelse maa jo naturligvis tilfalde Finansministeren som den, der er